

віці, полягає в тому, щоб в нас не розвивалися погані риси характеру, які потім важко змінити.

Мені шкода будь-якого чоловіка, який ще не вирішив шукати вічну супутницю, і моє серце ридає за тих сестер, у яких не було можливості вийти заміж. Декому з вас може здаватися, що ви самотні, вас ніхто не цінує, і ви не можете бачити, як можливість мати ці благословення—вийти заміж, мати дітей або власну сім'ю—прийде до вас. Усе можливо для Господа, і Він дотримується обіцянь, які Він надихає проголошувати Своїх пророків. Вічність—це довгий період. Майте віру в ті обіцяння і живіть гідно їх, щоб у свій час Господь здійснив їх у вашому житті. Безсумнівно, ви отримаєте кожне обіцяне благословення, якого ви гідні.

Прошу вибачити мене за те, що розповідаю про свою любов дружини Дженін, але ми—вічна сім'я. Дженін завжди була радісно щасливою, і великим джерелом цієї радості було служіння іншим. Навіть вже будучи дуже хворою, у своїх ранкових молитвах вона просила Небесного Батька спрямувати її до когось, кому вона могла б допомогти. На те щире благання відповідь приходила знову і знову. Тягарі багатьох людей полегшувалися, їхнє життя ставало яскравішим. Господь завжди благословляв її бути знаряддям в Його руках.

Я знаю, що означає любити дочку Небесного Батька, яка витончено й віддано пережила в житті все багатство відчуттів праведного жіноцтва. Я впевнений, що коли в майбутньому знову побачу її, за завісою, ми зрозуміємо, що ще більше кохаємо одне одного. Ми будемо навіть більше цінувати одне одного завдяки тому часу, який провели по різні боки завіси. В ім'я Ісуса Христа, амінь. ■

Старійшина Д. Тодд Крістофферсон
З Кворуму Дванадцятих Апостолів

“Кого Я люблю, тому докоряю й караю того”

Уже сам досвід, який ми отримуємо завдяки покаранню, не тільки спонукає нас до покаяння, але він може очистити нас і підготувати до більших духовних привілеїв.

Наш Небесний Батько є Богом високих сподівань. Його сподівання стосовно нас висловив Його Син Ісус Христос, сказавши: “Я б хотів, щоб ви були досконалими, саме Яким є Я, або яким досконалим є ваш Батько, Який на небесах” (3 Нефій 12:48). Він пропонує зробити нас святими, щоб ми могли “витримати целестіальну славу” (УЗ 88:22) і “перебувати в Його присутності” (Мойсей 6:57). Він знає, що вимагається, і тому, аби уможливити наше перетворення, Він дає Свої заповіді і завіти, дар Святого Духа і, що найважливіше, Спокуту і Воскресіння Свого Улюбленого Сина.

В усьому цьому Божою метою є те, щоб ми, Його діти, змогли відчувати безмежну радість, бути з Ним вічно і навіть стати такими, як Він. Кілька років тому старійшина Даллін Х. Оукс дав таке пояснення: “Останній суд—це не тільки визначення кількості всіх добрих і злих діянь, які ми зробили. Це визначення остаточного наслідку наших справ і думок, тобто того, якими ми стали. Для

будь-якої людини недостатньо лише виконувати те, що треба. Заповіді, обряди й завіти євангелії—це не перелік внесків, які потрібно зробити на якийсь “небесний рахунок”. Євангелія Ісуса Христа—це план, який показує нам, як стати такими, якими наш Небесний Батько бажає, щоб ми стали”¹.

На жаль, багато хто в сучасному християнстві не визнає, що Бог ставить якісь реальні вимоги до тих, хто вірить в Нього, вбачаючи в Ньому скоріше дворецького, “який задовольняє висловлені побажання”, або терапевта, роль якого—допомогти людям “почувати себе краще”². Це—релігійна точка зору, за якою “не вимагається змінювати життя”³. “З іншого боку,—як заявляє один автор,—Бог, зображений і в юдейських, і в християнських Писаннях, вимагає того чи іншого від нас не тільки заради зобов'язання, але заради самого нашого життя. Бог у Біблії має справу з життям і смертю, а не з люб'язністю, і закликає Він до жертвовної любові, а не до різних там великодушних “ізмів”⁴.

Я хотів би поговорити про одну виняткову рису й звичку, які нам потрібно засвоїти, аби відповідати високим сподіванням нашого Небесного Батька. Я маю на увазі бажання охоче сприймати і навіть прагнути виправлення. Виправлення є просто необхідним, якщо ми хочемо уподібнити наше життя до “мужа досконалого, [що приходить] у міру зросту Христової повноти” (Ефесянам 4:13). Павло так сказав про божественне виправлення або покарання: “Бо Господь, кого любить, того Він карає” (Євреям 12:6). І хоч часто це виправлення буває важко витерпіти, насправді, ми маємо радіти з того, що Бог вважає нас гідними, аби виділяти на це час і зусилля.

Божественне покарання має щонайменше три цілі: (1) переконати нас покаятися, (2) удосконалити й освятити нас і (3) час від часу змінювати наш курс в житті, ставлячи на стежку, яка, як Бог знає, є кращою для нас.

Розглянемо спочатку покаювання, яке є необхідною умовою для прощення й очищення. Господь проголосив: “Кого Я люблю, тому докоряю й караю того. Будь же ревний і покайся!” (Одкровення 3:19). І знову Він каже: “І Мій народ необхідно карати, доки він не навчиться покірності, навіть, якщо необхідно, тим, через що він страждає” (УЗ 105:6; див. також УЗ 1:27). В одкровенні останніх днів Господь наказав чотирьом літнім провідникам Церкви покаятися (як Він міг би наказати й багатьом з нас) у тому, що вони не належним чином навчали своїх дітей “згідно з заповідями” і не були “більш старанними і турботливими вдома” (див. УЗ 93:41–50). Брат Яреда в книзі Мормона покаювся, коли Господь стояв у хмарі і розмовляв з ним

“протягом трьох годин ... і соромив його, тому що той не згадав прикликати ім'я Господа” (Етер 2:14). Оскільки брат Яреда з готовністю прийняв суворі докори, йому потім було дано привілей побачити і бути навченим Викупителем, Який перебував ще у передземному стані (див. Етер 3:6–20). Плід Божого покарання—це покаювання, що веде до праведності (див. Євреям 12:11).

Але вже сам досвід, який ми отримуємо завдяки покаюванню, не тільки спонукає нас до покаювання, але він може очистити нас і підготувати до більших духовних привілеїв. Господь сказав: “Мій народ має бути випробуваним у всьому, щоб йому приготуватися до отримання слави, яку Я маю для нього, саме слави Сіону; і той, хто не витримає покарання, не гідний Мого царства” (УЗ 136:31). В іншому місці Він сказав: “Бо всіх тих, які не витримають покарання і зречуться Мене, не може бути освячено” (УЗ 101:1–5; див. також Євреям 12:10). Як сказав цього ранку старійшина Пол В. Джонсон, ми не повинні ображатися на будь-що, що допомагає нам розвивати свою божественну природу.

Послідовники Алми заснували Сіон в землі Гелам, але з часом потрапили у залежність. Вони не заслужили таких страждань, зовсім ні, однак в літописі сказано:

“Проте, Господь вважає належним карати Свій народ; так, Він випробує їхню терпеливість і їхню віру.

Проте, хто покладає свою довіру на Нього, той буде піднесений в

останній день. Так, і таке було з цим народом” (Мосія 23:21–22).

Господь зміцнив їх і полегшив їхні тягарі настільки, що вони не відчували їх на своїх спинах, а потім в належний час Він визволив їх (див. Мосія 24:8–22). Їхня віра безмірно зміцнилася їхнім досвідом, і вони як ніколи раніше відчували особливий зв'язок з Господом.

Бог використовує ще одну форму покарання або виправлення, щоб направити нас до майбутнього, яке ми не бачимо або не можемо побачити зараз, але яке, як Він знає, є кращим шляхом для нас. Президент Х'ю Б. Браун, колишній член Кворуму дванадцятьох і радник у Першому Президентстві, розказав про свій досвід. Він розповів, що багато років тому придбав у Канаді занедбану ферму. Прибираючи і ремонтуючи придбане господарство, він натрапив на смородиновий кущ, який виріс заввишки майже 2 м і не плодоносив, тому він зрізав його майже до землі, і від куща залишилися лише невисокі пеньки. Потім він побачив краплі, наче сльози, на кожному з цих маленьких пеньків, немов цей смородиновий кущ плакав, і в думці він почув, наче той кущ каже:

“Як ти міг так вчинити зі мною? Я так буйно розрісся. ... А ти взяв і мене зрізав. Кожна рослина у саду буде дивитися на мене звисока. ... Як ти міг так вчинити зі мною? Я ж думав, що ти тут садівник”.

Президент Браун відповів: “Знай же, маленький смородиновий куще, я і є тут садівник, і я знаю, яким

хочу, щоб ти був. Я не хочу, щоб ти був фруктовим деревом чи тінистим деревом. Я хочу, щоб ти був смородиновим кущем, і одного дня, маленький смородиновий кущ, коли ти стоятимеш під вагою плодів, ти скажеш: “Дякую, пане Садівник, за те, що ви любили мене достатньо, щоб підрізати”.

Проїшли роки, президент Браун служив польовим офіцером в Канадській армії і перебував в Англії. Коли старший за рангом офіцер загинув у бою, прийшла черга президента Брауна отримати вище звання, і він був викликаний до Лондона. І хоч президент Браун і відповідав усім вимогам для просування по службі, він його не отримав через те, що був мормоном. По суті, командуючий генерал сказав: “Ви заслуговуєте цього призначення, та я не можу його вам дати”. Те, чого президент Браун сподівався впродовж 10 років, про що він молився, до чого готувався, висковзнуло з його рук в той момент кричущої дискримінації. Продовжуючи розповідь, президент Браун, згадував:

“Я сів на потяг і поїхав назад ... з боєм у серці і гіркотою в душі. ... Увійшовши у свій намет, ... я кинув кашкет на ліжко. Стиснувши кулаки, я затряс ними до неба. Я сказав: “Як ти міг так вчинити зі мною, Боже? Я зробив усе можливе, щоб отримати це призначення. Я зробив усе можливе з усього того, що міг і що повинен був зробити. Як же ти міг так вчинити зі мною?” Мені було нестерпно гірко.

А потім я почув голос і впізнав того голосу. Це був мій власний голос, і цей голос сказав: “Садівник тут я. Я знаю, що я хочу, щоб ти робив”. Гіркота полишила мою душу, і я впав на коліна біля ліжка, щоб просити прощення за свою невдячність. ...

... І ось тепер, через майже 50 років, я підводжу очі до [Бога] і кажу: “Дякую, Пане Садівник, за те, що обрізали мене, за те, що достатньо любили мене, щоб заподіяли біль”⁵.

Бог знав, ким мав стати Х'ю Б. Браун і те, що було необхідно для того, щоб це відбулося, і Він перенаправив його курс, щоб підготувати його до святого апостольства.

Якщо ми щиро бажаємо і старемося задовольнити високі сподівання нашого Небесного Батька, Він забезпечить, щоб ми отримали всю потрібну нам допомогу, будь це втішення, зміцнення чи покарання. Якщо ми відкриті для цього, необхідне виправлення приходить в багатьох формах і з багатьох джерел. Воно може прийти під час нашої молитви, коли Бог говорить до нашого розуму й серця через Святого Духа (див. УЗ 8:2). Воно може прийти через молитву, на яку

приходить відповідь “ні”, або не ту відповідь, на яку ми сподівалися. Покарання може відчутися, коли ми вивчаємо Писання і нам нагадується про недоліки, непослух або просто про те, чим ми нехтуємо.

Виправлення може прийти через інших людей, особливо тих, хто є Богом натхненним, щоб сприяти нашому щастю. Апостоли, пророки, патріархи, єпископи та інші поставлені в Церкві сьогодні так само, як це було й давнину, “щоб приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового” (Ефесянам 4:12). Можливо, дещо із сказаного на цій конференції, прийшло до вас як заклик до покаяння або зміни, і якщо до цього дослухатися, то ви підніметеся на вище місце. Як члени Церкви, ми можемо допомагати одне одному; це одна з основних підстав, чому Спаситель встановив Церкву. Навіть коли ми чуємо

недобру критику від людей, які мало рахуються з нами чи мало люблять нас, вона може бути корисною, бо ми можемо упокоритися, щоб зважити на неї і взяти з неї корисне для себе.

Виправлення (очікується, що воно буде делікатним) може прийти від чоловіка або дружини. Старійшина Річард Г. Скотт, який тільки-но звертався до нас, пригадував час на початку свого шлюбу, коли його дружина Дженін, порадила йому дивитися прямо людям в очі, коли він з ними розмовляє. “Ти дивишся у підлогу, у стелю, у вікно—будь-куди, тільки не їм в очі”, — сказала вона. Він прийняв до серця цей ніжний докір, і це допомогло йому краще консультувати людей і працювати з ними. Як один з місіонерів повного дня, який служив під керівництвом тоді ще президента Скотта, я можу підтвердити, що він дивиться прямо в очі своїм співбесідникам. Також я можу додати, що коли комусь потрібне виправлення, його погляд може бути дуже пронизливим.

Батьки можуть і повинні виправляти, навіть карати своїх дітей, аби ті не були покинуті напризволяще і на милість нещадного супротивника та його прихильників. Президент Бойд К. Пекер зауважив, що коли людина у змозі виправити іншу людину, а не робить цього, вона

думає про себе. Пам’ятайте: докоряти слід вчасно, з різкістю або чіткістю, “коли спонукає Святий Дух; а потім виявляючи більше любові до того, кому ти докоряв, щоб він не ставився до тебе як до свого ворога” (УЗ 121:43).

Пам’ятайте: якщо ми відкидаємо виправлення, тоді інші можуть взагалі припинити виправляти нас, хоч якби вони й не любили нас. Якщо ми неодноразово відмовляємося діяти відповідно до покарання люблячого Бога, тоді Він також припинить це робити. Він сказав: “Не буде Мій Дух перемагатися в людині навіки” (Етер 2:15). Зрештою багато наших покарань повинні виходити зсередини—ми повинні навчитися контролювати себе. Один із способів, завдяки якому наш покійний дорогий колега старійшина Джозеф Б. Віртлін став таким чистим і покірним послідовником, яким він був,— це аналіз виконаного в кожному дорученні чи завданні. У своєму бажанні догодити Богу він взяв за правило дізнаватися, що він міг би зробити краще, а потім старанно застосовував кожний засвоєний урок.

Кожний з нас може відповідати високим сподіванням Бога, якими б великими чи малими не були наші здібності й таланти. Мороній стверджує: “Якщо ви відринете від себе всю безбожність і любитимете Бога

з усією вашою могутністю, розумом і силою, тоді [Божої] благодаті буде достатньо вам, щоб через Його благодать ви могли бути досконалими в Христі” (Мороній 10:32). Старанне, присвячене зусилля з нашого боку—ось що викликає цю вражаючу і доступну благодать, зусилля, в якому дійсно відчувається підкорення Божій караючій десниці і щире та безумовне покаяння. Давайте ж молитися про Його любов’ю натхненне виправлення.

Нехай же Бог підтримає вас у вашому старанні відповідати Його високим сподіванням і дарує вам повною мірою щастя і мир, які неминуче прийдуть. Я знаю, що ви і я можемо стати єдиними з Богом і Христом. Про нашого Небесного Батька і Його Улюбленого Сина та про потенціал, який приносить радість і який ми маємо завдяки Їм, я смиренно і впевнено свідчу в ім’я Ісуса Христа, амінь. ■

ПОСИЛАННЯ

1. Даллін Х. Оукс, “Заклик перемінітися”, *Ліягона*, січ. 2001, с. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church* (2010), 17.
3. Dean, *Almost Christian*, 30; див. також Christian Smith and Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers* (2005), 118–171.
4. Dean, *Almost Christian*, 37.
5. Х’ю Б. Браун, “Смородиновий куш”, *Ліягона*, бер. 2002, сс. 22, 24.